

Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi

The Journal of International Social Research

Cilt: 6 Sayı: 26 Volume: 6 Issue: 26

Bahar 2013 Spring 2013

www.sosyalarastirmalar.com Issn: 1307-9581

TOTOLOJİK LİMİTTEN GENOMİK PARADOKSA EVRİM TEORİSİ

THE EVOLUTION FROM TAUTOLOGICAL LIMITATION TO GENOMICIAL PARADOXY

Mustafa Said KURŞUNOĞLU*

Öz

Günümüzde bilimsel dilin omurgasını taşıyan kuram evrim teorisidir. Çok çeşitli niceliksel değerlerin ve niteliksel değişimlerin dile aktarımında takınılan 17. yüzyıl kaynaklı tavrı totolojik mantığa dayalı bir bilim dili meydana getirmektedir. Bu durum ise yeni karşılaşılan durumları tanımlamakta yeterli verimliliği sağlayamadığı gibi retorik sorununa da neden olmaktadır. Kuramın açıklayıcı yönü yüzeysel kalmakta, yeni ihtiyaçlara göre bir bilim dili oluşturma çabası yeni bir devrimsel etkiye gereksinim duymaktadır. Biz bu makalede kuramın tarihsel konumu ile karşılaşılan yeni durumlara yönelik olarak geliştirmeye çalıştığı dilsel tavrın, aşkınlığı dışlayan bir indirgemecilik ve sürekli bir yoksunluk durumu ile karşı karşıya kaldığını göstermeye çalıştık. Çalışmamızda totolojik bir mantığın yüzeyselliğini aşarak, genetik mantığın çeşitliliğine dayalı paradoksal bir anlayışın mümkün olduğunu önermekteyiz.

Anahtar Kelimeler: evrim, totoloji, literal, bilim, paradoks, kuram.

Abstract

Today, the backbone of the scientific language is the evolution theory. By the attitude that arising from XVII. Century, a wide range of the quantitative values and qualitative changes were transferred to the tautological reasoning structure which has been based on a scientific language. This situation can not provide that sufficient efficiency to identifying the new situations in encountered. Moreover, it also leads to the problem of the tautological rhetoric. And the explanatory aspect of the evolution theory remains superficial. The attempt that creates a new language for a science according to the needs, it requires a new revolutionary impact. In this article we tried to show that how the evolutionary linguistic attitude has been a prisoner of the reductionism and with the exclusion to the transcendence how its continuously status remains as a deprivation especially towards new scientific challenges. In our study, we suggest that with surpassing of tautological logic could be achieve to the paradoxical logic of new scientific language that is based genetic derivative code.

Keywords: evolution, tautology, literal, science, paradox, theory

Giriş: Evrim Kuramının Tarihsel Sorunu

18. Yüzyıldan bu yana hayatın felsefe aracılığı ile ontolojik ve metafiziksel anlaşılabilirliğini tanımlamaktan uzaklaşarak; bu fenomenin deney bilim aracılığı ile nesnel doğasını açıklayabilecek bir yönetime girdiğimiz söylenebilir. Charles Darwin (1809-1882)'in

*Ondokuz Mayıs Üniversitesi, Fen-Edebiyat Fakültesi, Felsefe Bölümü Kurupelit/Samsun, E-Mail:Mustafa.kursunoglu@omu.edu.tr

biyolojik evrim kuramı, bilimsel metodun¹ doğa bilimleriyle insan ve hayatı açıklama yaklaşımının en önde gelen örneği konumundadır. Darwin'in yaşadığı 1800'lü yıllarda bilimin bulunduğu seviye çok düşüktü, mikroskoplar henüz çok ilkel, moleküler genetik, hücre fiziolojisi, DNA gibi terimler henüz bilinmiyor hatta arparın arasında farenin tesadüfen oluşabileceği zannediliyordu. Hücre içi su dolu bir baloncuk olarak ifade ediliyor, cadılar, Frankenstein, kurt adam, vampirler gibi masallar halk arasında gerçek zannedilebiliyordu. Darwin'in canlıların kökeni üzerine yapmış olduğu çalışma ve geliştirmeye çalıştığı yaklaşım, insanın klasik anlayışa göre ruh ve madde olarak anlaşılması biçimindeki paradoksal kutuplaşma anlayışına karşıtlığı ile bilimin ötesine geçerek pek çok felsefi tartışmaya kaynaklık etmiştir.

Ancak bu durum ilk defa evrim teorisi ile ortaya çıkmış değildir. Bilimsel kuramların felsefe, politika, din gibi alanlarda meydana getirdiği etkiler göstergesinde Kopernik (1473-1543)'in güneş merkezli evren kuramının çok daha güçlü bir etkisi olduğunu ifade edebiliriz.² Kopernik ve Darwin arasındaki simetriye göre, biri insanı ve yaşadığı yeri evrenin fiziksel merkezinden uzaklaştırmakta; diğeri de insanı yaratılış kavramının doruklarından yere indirme yi amaç edinmektedir (Weinert, 2009: 51). Ancak Darwin'in evrim kuramı insan tanımlamamızdaki ruh-beden biçiminde polarize olmuş yaklaşımlara karşı olmakla birlikte, Kopernik etkisi diyebileceğimiz bir devrimsel güçle bu anlayışın artık geri dönülemez bir biçimde aşılması neticesini gösterememiştir. Bunun nedenini ve Kopernik devriminden bu konudaki ayrımını şöylece ifade edebiliriz:

Kuram, canlılar zincirinin ve evrimsel sürecin son halkası olan insanı doğrudan içermektedir. Oysa Kopernik'in heliocentrik kuramının içinde insan doğrudan bulunmamaktaydı. Güneş merkezlik dolaylı olarak insan düşüncesine etkimekteydi. Darwin'in kuramında ise insanın biyolojik nesneliliğinin içerilmesi, aslında kuramın zayıf noktasını da oluşturmaktadır. Darwin'in çağdaşı Dilthey de doğrudan Darwin'le tartışmaya girmeksizin³ doğal seleksiyon yolu ile doğaya canlıların adaptasyonu noktasında insanın doğaya uyumunda hayvandan bariz olarak farkları bulunduğuna vurgu yapmaktadır (Bulhof, 1980: 151). Buna göre insan dış dünya üzerinde adaptasyondan öteye geçerek üstünlük kurmakta ve o hayvanların içgüdü ile kuramadıkları bu üstünlüğü ruhu ile kurmaktadır. Hayvanlar ise sonsuza değin içgüdüsel dürtülerin körlüğü ve çaresizliği ile hareket etmek durumundadırlar (Bulhof: 151). Dilthey özellikle psikoloji biliminin ne tür bir bilim olduğunu incelerken, insanın akli yönü ile doğal bilimlerin konusu olamayacağını vurgular (Bulhof: 152). Nitekim aslında Darwin de insan zihninin bu sıra dışı durumuna işaret ederek; psikolojinin ileride zihin gücünün aralıkları ve derecelenmesi noktasında yeni açıklamalar bulabileceğini söylemektedir (Darwin, 2010: 148). İnsanın doğal dünyaya olan üstünlük durumu ve onu gözleyen ve algılayan olması onun kendine özel yanını -ki bu yan zihin olarak kendini göstermektedir- ister fenomenolojik anlıkta olsun isterse de idealist ayırmda olsun, bir ayrışmayı beraberinde getirmektedir. Bu nedenle de evrim kuramı tarihsel süreç içerisinde kapsamına tam olarak almayı başaramadığı insan olgusu ya da zihin karşısında kendisini dil anlamında sürekli revize ederek canlı tutmak durumunda kalmıştır, diyebiliriz.

¹ 17 yüzyıldan bu yana doğa bilimlerini karakterize eden, sistematik gözlem, ölçüm deney, formülasyon, test, ve hipotezin uyarlanmasını içeren işlem yöntemine verilen ad. Oxford Dictionaries, "Scientific Method", <http://oxforddictionaries.com>.

² Thomas Kuhn'a göre Kopernik'in bilimsel düşünceleri bilim dışındaki (din ve toplum, politika gibi) alanlarda geniş bir rol oynadığı gibi, Darwin'in ortaya koydukları bilimsel yaklaşımda benzer şekilde bilim ötesi sorunlara neden olmuştur. Thomas S.Kuhn, *The Copernican Revolution: Planetary Astronomy in The Development of Western Thought*, Harvard University Press, 1992, s. 4.

Kuhn Kopernik'in yaptığı etkiyi açıklarken onun önerisinin bilim açısından bir köstebeğin topraktan burnunu çıkarması gibi tamamen farklı bir alana geçiş olduğunu betimlemekte ve eğer onun önerisinin astronomi dışında sonuçları olsaydı bu denli yoğun muhalefet ve gecikmeyle karşılaşmayacağını da ileri sürmektedir. a.g.e; s. 94.

³ Darwin'e göre hayvanların durumu ile insan zihni arasında çok büyük bir fark bulunmakla beraber bu bir derecelenmeden ibarettir. Ayrı bir tür anlamına gelmemektedir. C. Darwin, *The Descent of Man*, Penguin, London, 2004, s. 151.

A- Evrim Kuramı ve Bilim Dili Sorunu

Evrım kuramı canlılar zincirinin son halkası veya zirvesi olan insanı içermeye çalışırken, eğer zihin ve madde, ruh ve beden, mülk ve melekût gibi paradoksal ayrımları kabul ederse bu onun kuramsal olarak yaşayamayacağı bir alan olarak gözüktüğünden totolojik indirgemeye özellikle önem vermiş gözükmektedir. Bu durumda da açıklamadan yoksunluk ve retorik sıklık kendini göstermektedir. Buna göre doğal seleksiyon yolu ile seçim olmakta ve aynı zamanda da doğal seleksiyon doğrudan doğanın kendisi olmaktadır. Veya insan doğal seleksiyon yolu ile seçilmekte ve aynı zamanda seçilen şey olarak da doğal seleksiyondan başka bir şey olmamaktadır. İnsan doğaya uyum sağlamakta ancak aynı zamanda “doğaya uyum sağlama”nın bizzat kendisi olmaktadır. Ya da “doğaya uyum sağlayanlar hayatta kalır” veya “güçlü olan yaşar” önermelerinde olduğu gibi, kim doğaya uyum sağlar diye sorunca da hayatta kalanlar cevabının verilmesi gibi, açıklayıcı değil de totolojik bir kısır döngü açığa çıkmaktadır. Kuramın bu totolojik durumuna değinen K. Popper’in ifadesi ile “tüm masalar masadır, değil midir? Şüphesiz denenebilir. Ancak bu açıklayıcı bir güce sahip değildir”(Popper, Miller, 1983: 242). Kuramın bu tür bir dili kullanma yoğunluğu Popper’in tüm bilimsel teoriler aynı zamanda yanlışlanabilir olmalıdırlar tezine de yol açacaktır (Bulhof, 1992: 68). Oysa Kopernik kuramı dış dünyanın işlerlik sistemini bize gününün koşullarında açıklamaktadır. Burada ise doğrudan kendi varlığımızı kendimize açıklamak, yeryüzündeki tüm biyolojik sistemin insanın varlığına uygunluğu ve yeryüzünde bulunuşumuzu da tüm sisteme uygunluğumuz olarak yine bize indirgeyerek tekrarlayan bir biçimde okumanın sorununu yaşamaktayız.

Dilthey’in insanın doğaya uyumundan öte zihin yoluyla kurduğu planlı üstünlüğe dikkat çekerek evrim teorisinin insan ögesinde karşılaştığı kuramsal soruna idealist bir açılım bulma çabası, Heidegger’den Gadamer’e değin uzanan hermenotik bir çizgide bilim dili ile edebiyat dili arasındaki temel benzeşenlerin analizine ulaşmaktadır. Buna göre “çağdaş hermenotik felsefe dünyanın yaşayarı olarak dikkate aldığı ve o kendisini nasıl sunuyorsa ona açık bir uygulama ve tutumla, dinleme ile onu anladığı bir insan oluştan bahsetmektedir” (Bulhof, 1992: 173). Dolayısıyla doğa ile insan arasında bir ayırım yaparak, ne doğal fenomenin ne de insan varlığının anlaşılamayacağı vurgulanmaktadır. Böylece Darwin’in bilim dilinin kısa bir sürede idealist felsefeye etkisini görmekteyiz diyebiliriz. Burada tıpkı doğa ile insanın biyolojik canlılığı arasında kurulan eşgüdüm, zihin alanında özne ile nesnesi arasında kurulmaktadır. Buna göre edebi bir metin dinleyenlerin yorumuna yönelik olarak oluşturulmaktadır. Karşılıklı etkileşim ve doğa ve insan biçimindeki ayrıcalıklı görme okuma metaforunun da temel kaynağı olmaktadır (Bulhof, 1992: 174). Edebi anlamda okuma metaforunun ulaşacağı gerçeklik zemini ise varlığın bütünlüğü olacaktır. Ancak evrim teorisinin kullandığı kavram ve tanımlamalarla oluşan dil, bir tür yeni edebiyat akımı gibi açığa çıkmaktadır. Çünkü bu anlatılar son derece metaforik biçimselliktedirler. Bu nedenle doğal seleksiyon, yaşam savaşı veya doğal uyum gibi kavramlar edebî ya da kurgusal bir anlatım olarak tanımlanabilmektedir (Bulhof, 1992: 19). Aslında bu kör noktayı Darwin’de görmüş fakat o bunu din, tanrı ve ruh gibi kavramları ele alırken değerlendirmiştir. Darwin’e göre görülme-yene ya da ruhsal şeylere inanmak olarak insanda açığa çıkan (gelişmemiş topluluklarda) din, aslında merak, hayranlık, hayal kurma muhakeme yeteneği gibi bazı niteliklerinin birlikte gelişerek insanın etrafında belli belirsiz hissettiği varlığın spekülasyonundan ibarettir (Darwin, 2004: 116). Dolayısıyla Darwin’e göre burada bir yanlış okuma bir tür saçmalama vardır. Darwin ve benzeri düşünürler bilginin yalnızca bilimsel olarak mümkün olduğu ya da insanı tatmin edecek bilginin yalnızca bilimsel yolla olabileceğini iddia ederek ‘bilimcilik’ boyutunda bir büyülenmeyi dayatmaktadırlar (Peacocke, 2001: 7). Oysa tanrının binlerce yıl önce ‘O, ki sırf o olandır (yahweh) olarak transendent bir biçimde adlandırılması (Gilson, 2002: 40) Platon’un sistematik felsefesine giden yolu da açmıştır. O günden bu yana farklı isimler altında tezahür eden bu transendent gerçekliğin büyüünün bozulduğunu söyleyemeyiz. Platon’un görünen gerçekliğin arkasında yatan hakikat tanımlaması ise yalnızca ideaları değil aynı zamanda bilim dediğimiz dış dünyanın bağlı olduğu yasaları, ilkeleri tespiti de yol açmıştır diyebiliriz. Üstelik bir bakıma ironik de

olduğunu söyleyebileceğimiz tanrının evrim yolu ile çeşitli yaşam formlarını meydana getirdiğini ifade eden kimi teistik evrim yaklaşımları (Grenz, 1993: 305) insan zihninin temel algılama biçiminin paradoksal değişmeyenini göstermektedir. Her durumda tanrının mutlak varlığı söz konusu olmaktadır. Darwin'in teoremi ise rastlantısallığa dayanmaktadır yani en nihayetinde "doğa" da şans eseri canlılığın oluşmasını temel almaktadır. "Rastlantısallık temelli doğal seleksiyon etkisi" olarak ifade edebileceğimiz Darwin'ci yaklaşım oldukça iddialı bir kavram üretimi olarak rastlantısallığı kullanmaktadır. Ancak ilerleyen bilimsel gelişmeler doğrultusunda örneğin protein sentezinin hücre içinde gerçekleşmesinde açığa çıkan kompleks düzen rastlantısallık kelimesi ile karşılanamadığı için biyologlar "yeni generasyon biyolojicilerin hücre ve genlerin kopyalanması gibi alanlarda pek çok yeni büyüleyici olayın meydana okuması ile karşı karşıya kalacaklarını" ifade etmektedirler (Alberts vd; 2008: 329). Büyüleyici olan bu niteliklerin özünde bir tek bakterideki 50 genden insandaki 30.000 gene değin geçerli temel ilke tüm süreçlerde genlerin kendini ifade etmekte olduklarıdır. Böylece kendini ifade eden bir genin ifadesi kopyalanıp daha gelişmişine geçilmektedir. Sonuçta da bu bilginin depolanması süreçleri ile hayat açığa çıkmaktadır (Alberts vd; 2008: 401). Görüleceği gibi hayatın ortaya çıkışından sorumlu olarak görülen biyolojik süreç, rastlantısallık tanımlamasına uygun gelmediği için 'genlerin kendilerini açıklaması', büyüleyici süreç', 'bilginin depolanması' gibi daha kapsamlı ve aşkın ifade arayışlarına yönelmektedir. Üstelik sürekli tekrar ettiği ifade edilen bu kendini ifade ve bilgi depolama süreçleri tanımlaması rastlantısallığın tam zıddına bilinçli bir duruma vurgu yapmaktadır.

B-Bilim Dilinin Arka Planı

Ptolemaios'un M.S II. yüzyıla ait eski hikâyesi dünya merkezli ve tam anlamıyla antropomorfik bir bilimi ifade etmekteydi. Aslında 16. Yüzyıla değin süre giden bu dönemdeki insan anlayış ve düşüncesi için de bu dünya merkezlik düşüncesinin dönemin politik ve sosyo-kültürel yapıları için uygun düştüğünü de söyleyebiliriz. Kopernikus sonrasında Newton mekaniği ile bir bakıma aydınlanma döneminin endüstrileşen insan ve toplum yapısını doğaya nedensellik ve mekaniklik ile yansıttığımızı da ifade edebiliriz. Nitekim yüzyılımız başında Wittgenstein Newton'dan Darwin'e bilim dilinde kullandığımız "etkili neden, süreklilik yasaları, doğadaki en az çaba, v.b gibi"(Wittgenstein, 2001: 81) tanımlamaların apriori bakış açılarından ibaret olduğunu belirtmektedir. Bu nedenle de O' na göre Darwin'in kuramının diğer bilimsel kuramlardan felsefi anlamda daha fazlası yoktur (Wittgenstein, 2001: 19). Çünkü evrim kuramında insan fenomenini insan olmayan fenomen (doğa) de açıklanılmaktadır. Bu ise kuramın antropomorfik kökeninden ayrılmadığını göstermektedir (Agassi, 1973: 89) Darwin'in çağdaşı ekonomist Malthus'un doğada nüfus artışının geometrik fakat gıda artışının ise aritmetik olduğunu bu nedenle de salgınlar veya felaketler gibi nedenlerle bunun dengelendiği doğal bir uyum anlayışından etkilenerken bio-ekoloji düşüncesini geliştirdiği savı göz önüne alındığında sosyo-kültürel değişimlerin bilimsel düşünceye olan etkisi daha da belirginleşmektedir.

Bu anlamda evrim teorisi tarihi süreçte antropolojik-kültürel çekimin bilim üzerindeki etkisinin karakteristik örneklerinden birisidir. Bu noktada Engels'e göre Marx'ın kapital kitabının iktisatçılar için anlamı neyse Darwin'in The Origin Of Species kitabının da biyolojiciler için de anlamı odur (Thiher, 1997: 46).

Bize göre bilim adına yaptığımız çalışmalardaki önemli eksiklerimizden biri, insanın ve insan toplumunun yönelişlerinin bir tür gravitasyon etkisini gözardı etmemizdir. Orta Çağ'ın dinî ve aristokratik insan merkezli toplum anlayışına Batlamyus bilimi ve Aristoteles felsefesi uymaktadır. Bu yaklaşımlar hiyerarşik göksel bir düzeni tanımlamaktaydılar. Aynı şekilde tanrısal idare, aristokrat elit ve bu sosyal koşullar altında kendini tanımlayan sıradan insan, dünya merkezli bir gök istemektedir. Bu ona kendini açıklayan bir anlam yoluydu. 16. yüzyıldan sonra gittikçe zenginleşen ve gücünü artıran feodalite, ekonomik, politik ve kültürel egemenlik payını arttırınca Kopernik'in sınırlarını kaldırdığı dünya, aydınlanma adı altında yeni kutsanan olmaktadır. Güneş merkezli bir dünyada yeni aktörlere yer açılmakta, sıradan insan burjuva olabilmekteydi. Devam eden trende göre günümüzde yeni Çağın hem bireysel

olana ve hem topluma dönük yapısı, aslında bilimsel gelişmeler ışığında yeni keşfettiğimiz hem mikro sistemin merkezi disiplinini, hem de atom altı mikro sistemin belirsizlik özgürlüğünü benimsemektir diyebiliriz.

Evrim kuramının diğer bilimsel kuramlardan farklı olarak insan ögesini içermesi ve onun varlığını açıklamaya çalışması, teorinin biyolojik yönünü konu edinmek durumunda kaldığı insanın zihin sahibi bir varlık olması nedeni ile aşkınlık durumu ile karşılaşmaktadır. Üstelik biyolojik var oluşla ilgili kuramın kullandığı literal tanımlamalar onun deneysel yönünü gölgede bırakmaktadır. Aşkınlık arayışı ve ihtiyacı yalnızca insanın varlığını açıklamada gereken istisnai bir durum da değildir. Zira doğada insana değin tüm süreç sıradanlıktan uzak kompleks bir mükemmellik içinde sürmektedir. Bu sorunu aşmak ve insanın yeryüzündeki varlığını bilimsel bir açıklanma kavuşturabilmek çabası, varlık fenomeninin tüm görüngülerini anlaşılabilirlik noktasında bütünsel ve parça olarak algılayabilen insan zihninin bu yapısına paralel, aynı zamanda kompleks, kapsamlı ve parçacı bir açıklama bulabilme ihtiyacına neden olmaktadır. Dinî düşünce alanında bu ihtiyacın inanç boyutunda veya mistisizm aracılığı ile sürekli tekrarlanan vahiy kökenli revizelerle karşılandığı açıktır. Bu revizelerde vahyin mutlak bilgisinden toplum ve insan yaşamına olan indirgemeler ön plana çıkmaktadır. Örneğin Kur'an vahyinin geniş ve kapsamlı anlamlarının sürekli günlük hayata indirgenmesine ya da mistik ilhamlarla yaşamın anlamlandırılmasına benzer, ancak zıt bir şekilde de bilim dilinin insanın göksel yönünü kapsayacak ancak yine de maddî olan ya da kalan bir aşkın açıklama arayışına, çabasına girmesi gerektiğini söyleyebiliriz. Bu noktada din dilinin etkinliğinin mutlaktan indirgenmedeki başarısına, bilim dilinin de indirgenmişlikten aşkınlığa yükselmekteki becerisine bağlı olduğunu ifade edebiliriz. Zira dilin sahibi olan insanın dualist gerçekliğine uygun olan da bu olmaktadır.

C-Bilimde Yeni Gelişmeler ve Revizyonizm

Kuramın başlangıcında evrenle ilgili bilgilerimiz yeterince gelişmemiş olduğundan yeryüzü ölçekli ve özel şartlara tabi bir evrim söz konusu olmaktadır. Ancak dış dünyanın keşfi ve yeryüzündeki yaşamla ilişkisi noktasında açığa çıkan gelişmeler kuramın sürekli sentezle biyoloji bilimi dışındaki alanlara taşınmaya çalışıldığını göstermektedir. Öncelikle genetik alanda 1940'lı yıllardan sonra ortaya çıkan yeni gelişmeler kuramın genetikle yeni sentezine yol açacaktır. Bu doğrultuda doğal seleksiyonun 'genetik asimilasyon' yolu ile 'fırsatçı' olduğu yaklaşımı da kurama eklenecektir (Huxley, 2010: 580-581). Yeni evrimsel senteze tanımlayan Huxley'e göre "doğal seleksiyon en uygun fenotipi (kalıtımla oluşan dış görünüşü) geliştirmek için eş adaptasyonlu, eş işleyenli genlerin modellenmesi temelinde entegre olmuş oldukça yüksek organizeli bir evrimsel bütünlüğü yönetmektedir" (2010: 581). Görüldüğü gibi sentez olarak ortaya konulan bu yaklaşımlarda Darwin'in temel retoriği bağlamında herhangi bir değişim olmamakta, aynı alana yeni bulunanların doldurulması veya uyarlanması çabası açığa çıkmaktadır. Nitekim Huxley de bu durumu hala Darwin'in teorisinin tümdengelim ve tümevarımsal çizgisinin sürmesi olarak vurgulanmaktadır (2010: 581). Dolayısıyla modern sentezde de totolojik yaklaşım korunmakta, açıklama yerine olanın olan olduğu başka bir biçimde tekrar edilmektedir.

Genetik evrimsel sentezin bir diğer önemli aşaması özellikle astrofizik ve atom fiziği yolu ile kozmik bir evrim yaklaşımı ortaya koyabilmek olmuştur. Bu aşama ile birlikte tıpkı dinî düşüncede olduğu gibi insanın ve kozmosun aşkın kökensel birliğine dayalı yaklaşımlar kuram için uygulanmaya çalışılacaktır.

Nitekim bu doğrultuda 20. Yüzyılın başında L. J. Henderson, "The Fitness of the Environment" adlı eserinde insanın biyolojik evrimi ile kozmik evrim arasında bütüncül bir bağ olması gerektiğini ve maddenin özelliklerinin kozmik evrim ile biyolojik canlılar arasındaki yakın ilişkiden kaynaklandığını (Henderson, 1970: 312) iddia edecektir. Henderson'un biosentrik evrim yaklaşımı daha sonra bir diğer bilim adamı James Jeans'ın gezegen sistemlerinin formasyonunun yakın yıldızların karşılaşmalarından kaynaklandığı görüşü ile

desteklendi. Sonuçta gezegen sistemimizin evrende nadir olan bir duruma ait olduğu yaklaşımının 1940'de ortaya konulması ile gezegen sistemlerinin evrimi olmasızın biyolojik evrim sürecinin söz konusu olamayacağı tezi güç kazanmış oldu (Dick, Strick, 2004: 13,14). Buna göre yakın evrendeki yıldız kümelenimleri bizim gezegenlere dayalı sistemimizden sorumludurlar.

Biyoloji ve genetikteki evrimsel yaklaşımlarla birleştirilerek tam bir evrim mekaniği elde edebilmek amacı ile astrofizik alanındaki kozmolojik gelişmelerin de evrimsel bir yaklaşımla ele alınmaya çalışıldığını görmekteyiz. Kozmik evrimi savunan astrofizikçi Chaisson'a göre, "galaksilerden kar tanelerine, yıldızlardan, gezegenlerden yaşamın kendisine değin, biz doğal bilimlerin kumaşına her yerde ve her şart altında nüfuz eden bir modelin tanımlanmasına başlıyoruz. Kısacası bizim zengin ve bahşedilmiş evrenimizdeki nesnenin bilinen tüm sınıfının düzen ve yapısının nefes kesici bir kesinlik ve kapsamda görülmesine kozmik evrim diyoruz"(Chaisson, 2001: ix). Chaisson'un hararetle ortaya koyduğu kozmik evrim düşüncesinin edebî kurgulanışı dikkat çekicidir. Evrim kuramının başından beri dil ağırlıklı yapısı onu bulunan her deneysel ve gözlemsel bilginin sürekli korunan ve yeni kapsayıcı tanımlarla geliştirilmeye çalışılan totolojik bir tür bilim dili olduğu izlenimini oluşturmaktadır. O halde bu verileri başka sistemler ve bakış açıları da oluşturacakları kurgusal bir dille tanımlayabilirler. Hatta Chaisson kimi meslekdaşlarının itirazına rağmen yaratma kelimesini sık sık kullandığı Cosmic Evolution adlı eserinde bu durumun dinî bir yaklaşımdan kaynaklanmadığını kendisinin elde edilen verileri değerlendirirken teistik ya da deistik bir gerçeklik durumunu göz ardı ederek, bu kelimeyi teist düşünürlerin özel amaçlı kullanımına benzer bir şekilde kullandığını belirtmektedir (2001: 240). Bu durumda teorinin içeriğine daha fazla bilimsel veri girdikçe kullanılan dilin de dinî literatüre kaydığını da söyleyebiliriz. O'na göre gerçekte yapılan iş yeni milenyum için yeni bir epik uyarlamaktır. Evrim kuramı ne ateizmin ne de doğmatizmin hizmetindedir. Evrim kelimesi sadece gelişimsel ve üretken bir değişimin fantastik adıdır (2001: 2).

Fizik ve astrofizikteki son gelişmeler, insan varlığının ve yaşamının ortaya çıkış sürecini Big Bang'den bu yana devam edegelen galaksiler, yıldızlar, gezegenler gibi kütleli sistemlerin yanı sıra gravitasyon, zayıf ya da güçlü kuvvetler, elektromanyetik çekim gücü, karadeliçler gibi pek çok kozmik kuvvet ve sistem çeşitlerinin temel fiziki sabiteleri açısından bir 'gelişim' olarak ortaya koymaktadır. Tüm bu kozmik sistem süreçlerinde -gravitasyon sabitesi, elektron, protonların kütleleri gibi- ortaya çıkan fiziksel nicelik değerlerinin, niçin evrenin genişlemesindeki her hangi bir aşamada belli bir değere karşılık geldiği sorusunun cevabı, bu durumun yeryüzündeki insanın yaşamı için bir uygunluk, gereklilik olduğu olgusudur. Bu uygunluk ve gereklilikler, tüm kozmik süreçleri kapsayarak ulaştıkları noktada, akıllı yaşamın ortaya çıkışını 'terziye ismarlanmış bir elbise' metaforuyla betimlenebilir bir sunumda ortaya koymaktalar (Gribin, 1981: 307).

Ancak bu fiziksel değişkenler içinde evrenin neden böyle olduğu ve bu şartlar altında bizim yeryüzünde nasıl var olabildiğimiz sorusuna bulabildiğimiz tek sabit cevap, insanın yeryüzünde var olabilmesin başka türlü mümkün olamayacağıdır. İşte bu nedenle fizik bilimciler insanı ve onun evrendeki yerini göz ardı eden bu yaklaşımlara, fiziksel dünyanın özelliklerinin bizim burada var olmamıza bağlı olarak açıklandığı iddiasıyla tepki göstermekte (Jarr, 1990: 146).

Evrimsel sürecin sonuçta kendisi, canlıların doğası ve bunları tespit eden zihin hakkında açıklama getirecek entellektüel bir bilinç üretmekten sorumlu tutulması ne ölçüde açıklayıcıdır? Biyolojik bir yaşayan tanımlamamız evrenin doğası ile bizim aramızdaki nedensel ilişkiyi göstermekte ve bilinç dünyamız, anlamlandırma yeteneğimiz, umut ve arzularımız ve içinde yaşadığımız dünyayı kendimiz için son derece uygun ve anlaşılır bulmamız da bu durumda bir yansıma etkisinden öte bir şey olmamaktadır. O halde totolojik bir doğrulamadan öte bir açıklama yoktur.

Üstelik keşfedilen evrenin köken olarak aslında bizim türde bir yaşam şekline izin vermeyecek ölçüde farklı bir yapıda olduğunu öğrenmekteyiz (Murphy, 1989: 11). Böylece evreni olduğu gibi anlama hususunda farklı bir dönemeçle karşı karşıya geldiğimizi söyleyebiliriz. Bu bağlamda Big Bang kozmolojisi yaklaşımları içerisinde Alan Guth'un enflasyon teorisine göre patlamanın nasıl ve neden oluştuğu, neyin bu patlamaya sebep olduğu ortaya çıkarılmalıdır (Guth, 1997: 2). Buna göre birleşik alan teorisinde de söz konusu edilen gravitasyon elektromanyetik kuvvetler ve nükleer kuvvetler, patlamadan önce birleşik iken patlamadan sonra nasıl ve neden ayrılmışlardır soruları cevaplanmalıdır (1997: iix). Başlangıç koşullarında ani bir büyüme ya da artış olarak ortaya konan bu yaklaşım da kozmolojik bakış açısında daha literal bir dil kullanıldığını göstermektedir. Bu tür literal-bilimsel ağırlıklı yaklaşımlar bulunan fiziksel niceliklerin mi bu sonuçlara yoksa a priori sonuçların mı bu niceliksel değerlere yol açtığı sorusunu ortaya koymaktadır.

Bu noktada iyi bir diğer örnek sicim ya da zar (membran) kuramıdır. Bu kuramda da elektron ve proton gibi temel parçacıkları oluşturan quarklar, baryonlar gibi daha küçük parçacıkların da varlığından sorumlu olan boyut parçacıklarından bahsedilmektedir. En ince boyut olan bu zar titreşimleri farklı frekanslarda titreşerek parçacıkları oluşturmaktadırlar (www.superstringtheory.com). Böylece başlangıçtaki enflasyon esnasında erken evren geçiş fazında oluşan quantum dalganmaları kaynaklı tohumlanma ya da parçacıklanma düşüncesine alternatif olarak evrenin yapısal formasyonu için tohumlanmayı sağlayan titreşimseller (iplikçikler gibi) düşüncesi ortaya konulmaktadır (Guth: 1997: 328). Görüldüğü gibi tanımsal ifadeler tamamıyla imajinasyona yönelik olarak sunulmaktadır.

D-Kuramın Retorik Sorunu

Evrim kuramı ister biyolojik ve yerel ölçekte isterse de kozmolojik ölçekte kullanılsın sadece bir bilimsel kuram olmaktan öteye geçmektedir. Kuramın iki yüzyıllık sürecinde sürekli gündelik dil üzerinden yeni tanımlamaları kullanmakta olduğu görülmektedir. Yine evrim düşüncesinin genel anlamda tesadüfi değişimler özel anlamda da doğal zorlamalarla devam eden değişim süreçleri şeklinde bir mekanik açıklanıyla temellendirildiğini söyleyebiliriz. Kuram bu noktada insanın köken olarak nereden geldiği sorusuna yerel ölçekten öte kozmik bir cevap arama nosyonunu da yüklenmektedir. Buna göre yeni bilimsel gelişmeler ışığında evrende bir toz parçası hükmünde küçük, sıradan bir galaksinin önemsiz bir yıldızına bağlı olarak bir bakıma bizden habersiz bir büyüklükteki evrene bakmakta ve kendi merkezlilik evrimimizin temelinde olduğu için kökenimizi araştırmak karikatüristiğini ortaya koyabilmekteyiz (Tyson ve Goldsmith, 2004: 16-17). Bu düşünceye göre "Platon'dan Buda'ya veya peygamberlerin öğretilerinden Matrix filmine değin sürekli olarak gerçeklik ile yüzeysellik arasındaki uçurumu kapatmak istedik. Aradaki bu boşluk dini veya felsefi düşüncelere neden oldu. Ancak şimdi bilim sayesinde kozmik bir yaratıcıya ihtiyaç duymaksızın bu sorunu çözebileceğiz" (2004: 17). Bizim için burada dikkat çekici olan bilim adına duyulan heyecanlı ifadelerdir. Zira bilimin yeni bir tanrı, bilim adına geliştirilen yeni literal dilin kutsal metin ve bilim adamlarının rahipler olacağı bu yeni düzenin bizim evrendeki önemsizliğimizi veya gerçeklik ile yüzeysellik arasındaki uçurumu ne şekilde ortadan kaldıracığı belirsizdir. Ancak bu durum zorunlu bir dedüksiyon değildir. Nitekim evrim teorisini kullanan ancak benzer yaklaşımlar olmaksızın değerlendirmeler de açığa çıkmaktadır. Örneğin türlerin çeşitliliği üzerine yapılan bir çalışmaya göre kozmik sınırlara gitmeksizin hemen yanı başımızdaki habitatın sayısını tam olarak hala bilemediğimiz tahminen sadece 10 milyon böcek türü ile büyüleyici çeşitliliği karşındayız (Rosenzweig, 2002: 1-2). Rosenzweig'e göre Einstein'ın tanrısının zar oynamadığı bir alandayız. Üstelik tüm türler belli olan zarlarla oynamaktadırlar. Örneğin bir sonraki atılımda yeryüzünden silineceklerdir (2002: 113).

Türler ile yerleşimleri arasındaki uygunluğun uygun olanın hayatta kaldığı doğal seçilimle olduğu -ki doğal seçilimle canlıların genetik bilgisinde herhangi bir değişiklik olmamaktadır, bu da yeni canlıların evrim ile oluşmasının imkansız olması anlamına gelmektedir- evrim anlayışı doğrultusunda insan türü olarak bizim içinde yaşadığımız dünyaya olan uyumumuza kozmik ölçeklerden baktığımızda dikkat çekici farklı bir sonuç ile

karşılaşmaktayız. Alan genişleyince insanı merkeze alan yeni evrimsel yaklaşımlar ortaya çıkmaktadır. Ancak bu durumda da Big Bang'den beri devam eden kozmik süreç bizim varlığa gelmemizin alt yapısından sorumlu ise evrimimizin şans eseri doğal bir seçim olduğunu nasıl söyleyebileceğimiz sorunu baş göstermektedir. Tabiatıyla bu sorun da oluşturulan totolojik dilden kaynaklanmaktadır. Ve anlatıya göre sonuçta türümüzün biyolojik çevreye uyumu başarması kendisine bir bardak su verilen bir çocuğun bunu kendi gücü veya otoritesi ile elde ettiği ironisini anımsatır bir biçimdedir. Bu kozmik altyapıdaki uygunlukları kısaca şöylece örnekleyebiliriz:

1- Eğer Big Bang'in yayılım hızı farklı bir oranda olsaydı, biyolojik yaşamı içermeyecekti. Başlangıç durumunda milyon kere milyonda bir oranında azalma, sıcaklığın on bin derecenin altına düşmesinden önce evrenin çöküşüne neden olacaktı (Hawking, 1974: 283-286). Ya da tam tersine yayılımda milyonda bir oranında bir erken yükseliş, galaksilerin, yıldızların ve gezegenlerin gelişmesini engelleyecekti (Dicke ve Peebles, 1979: 504).

2- Gözlemlenebilir evrenin % 0.1 inceliğindeki isotropi oranında küçük bir ilave fazlalık, başlangıç sıcaklığının milyarlarca kez daha fazla olmasına neden olacaktı. Bu ise soğuma hızına etki ederek yaşam verici yıldızları yakıp yok edecekti. Böylesi bir isotropi değişikliğinin muhtemelliği ise neredeyse sıfıra yakındır (1979: 506).

3-Homojenliğin aşırı fazlalığı erken galaksilerin yoğunlaşmasına izin vermeyecekti. Çok az bir fazlalıkla birlikte tümü bir karadelik içine sıkıştıracaktı. Böylece güneşin bir ışık uzantısının yoğunluğu milyar kere milyar daha fazla bir entropi oranında bulunacaktı. Böylece başlangıç materyalleri yıldızlar yerine bol bol karadelikler oluşturacaktı (1979: 507).

4- Fiziksel anlamda bir patlamayı düzenli bir yayılmaya döndüren şeyi aradığımızda ise şu durum açığa çıkmakta: Başlangıç koşullarında biraz az veya fazla, her yüz milyon karşı parçacık için aynı sayının en az artı biri olarak normal parçacık söz konusu olmalıdır. Bu eşit sayıdaki parçacık ve karşı parçacıklar birbirini yok etmektedirler, fakat bu eşitlik dışında tek bir parçacık kalmalıdır. Çünkü bu yaşam için gereklidir (Leslie, 1993: 142). Parçacık ve karşı parçacıkların ilk devrede yok olmasının ardından şimdiki evrenin maddesini sağlamak üzere geriye bir şeylerin kalabilmesi için pozitronlardan biraz daha çok elektron, karşı protonlardan biraz daha çok proton ve karşı nötronlardan biraz daha çok nötron var olmalıdır. 'artakalan elektronlu ve çekirdek parçacıklı bu küçük çeşninin dikkatimizi çekmesi için özel bir neden vardır. Şimdiki evrenin içeriğinde bu artık parçacıklar hâkimdir ve yazarın ve okuyucunun vücudundaki yapı-taşları bu artık parçacıklardır (Weinberg, 1993: 87).

5- 'Çekim güçleri, evrenin yayılmasını ne çok hızlı ne de çok yavaş bir hale getirecek oranlarda güçlü veya zayıf değildir. Tersine bir durumda evren erken dönemde çökecekti. Daha düşük bir hızdaki yayılma ise tüm hidrojeni tahrip edecekti. Bu ise en basitinden suyun ya da uzun yaşamlı yıldızların olmaması anlamına gelecekti. Çekim gücünün yükselmesi ise hidrojen yıldızlarının (ki bu durumda aslında var olabilmeleri mümkün değildir) yaşam ortaya çıkmadan önce yanıp gitmeleri anlamına gelecektir. Yıldızlar uygun gezegenler meydana getiremeyecekleri gibi, yaşam için gerekli ağır elementleri yapan supernovalar da bunun için gerekli olandan çok fazla bir çekim etkisi meydana getireceklerdi (Carter, 1990: 127).

6- Yine zayıf etkileşim gücünde yeterince hafif bir azlık, neutrino ve ağır elementlerin supernovaların çekirdeğindeki çekim gücünden kurtulup dış yüzeye fırlatılabilmeleri için gereklidir. Eğer bu durum olmasaydı Big Bang süreci %100 hidrojen üretmiş olacaktı. Bu durumda yine en azından yaşam için gerekli temel olan su moleküllerinin meydana gelememesi anlamına gelecektir. Yine Güçlü etkileşim kuvvetinde meydana gelecek marjinal bir fazlalık, tüm hidrojen dönüşümünü bozacaktır. Bu durumda çekirdek sınırsız bir şekilde büyüyerek, tüm hidrojen başlangıçta helyuma dönüşürdü. Oysa dönüştürülmesi yaşam için gerekli olan hidrojen oranı tamamlandığında, kuarkların proton oluşturmasını durdurmak için, güçlü etkileşim %2 oranında artar (Leslie, 1993: 141-142). Güçlü etkileşimler yalnızca hadronlar dediğimiz parçacık sınıfını etkilemektedir. Oysaki leptonlar (nötrinolar, elektron ve müyonlar) bu etkileşimi duymazlar. Elektronların çekirdek kuvvetini hissetmeme olgusu son derece

önemlidir. 'Bu sayede elektronun küçük kütlesi ile birlikte, bir atom ya da moleküldeki elektronların bulutu, atom çekirdeklerinden yüz bin defa daha büyüktür. Yine bu sayede atomları molekül içinde tutan kimyasal kuvvetler, proton ve nötronları çekirdekte bir arada tutan kuvvetlerden milyonlarca kez daha zayıftır. Eğer atom ve moleküllerdeki elektronlar söz konusu çekirdek kuvvetlerini duysalardı, ne kimya var olurdu, ne Crystallography, ne de biyoloji; sadece çekirdek fiziği var olurdu! (Weinberg, 1993: 137).

7- 'Eğer proton ve elektronun birleşik kütlesi nötronun kütlesinden biraz daha az olmak yerine biraz daha fazla olsaydı, hidrojen atomu kararsız kalacaktı. Bu nedenle de güneş şimdiye kadar çoktan çökmüş olacaktı' (Davis, 1987: 140).

Yukarıda kısaca sıralamaya çalıştığımız ve kolaylıkla çoğaltılabilecek bu örnekler, biyolojik evrimimizin arka planının başlangıçtan beri süregelen doğal düzenini gösterir bir biçimde sunmaktadır. Yine türlerin biyolojik evrimle çeşitlenmesi yer küre üzerindeki koşulların kozmik süreç tarafından zorunlu bir mekanik haline getirilmesine bağlı olarak tanımlanmaktadır. Fakat bu sadece bir iddiadır ve evrenin Big Bang'den günümüze her yerde gösterdiği uyumluluk ve harika düzen canlılardaki uyumluluk ve düzen ile birleştirildiğinde hiç bir atomun rastgele değil oldukça bilinçli ve bir bütünün parçası olarak koordineli bir şekilde hareket ettirildiğini göstermektedir. Eğer biz bu iki yaklaşımı bir araya getirirsek, bu durum da yerel değil kozmik bir üretim zorunluluğunu ya da fabrikasyonunu göstermektedir diyebiliriz. Bu nedenle Darwinist görüş yukarıdaki süreci biyolojik çeşitliliğin büyük miktarlarına uyarlayabilmek için bir evreni değil de sonsuz sayıda (multiverse) evreni var kabul ederek sonsuz olasılıktan birinin gerçekleşmesine de şans diyerek bilimsel dilini korumaktadır. Üstelik bu sonsuzda bir ihtimal olduğu için eninde sonunda zorunlu olacak olan sözde şansın şanslısı ile de doğrudan ilişkisi vardır. Gözlemcinin seçiciliği etkisi de denilen bu yapıda sonsuz sayıdaki boyutlardan hangisini gözlemliyorsanız ya da habitat olarak farkındaysanız o sizin evreninizdir (Carr, 2007: 22). Böylece Big Bang'in başlangıcından günümüze değin yürüdüğü süreçlerin şansın gerçekleşmesi olduğu ve sonsuz sayıdaki çoklu evrenlerin bir tanesinde bulunmamızdan öte bir durumun olmadığı açıklamasına yönelinmektedir (Rees, 2007, 65-66).

Anlaşıldığı kadarı ile kozmik süreçlerinin tüm işlerliğini evrim teorisine dayalı bilimsel dille ortaya koyabilmek çabası, özenle geliştirilen ve korunan tasarım bir retorik karşılaşılan yeni durumlara göre geliştirilmesi çabasını öncelikle yansıtmaktadır. Bu durumda elde edilen bilgiden çok bilimsel ve hatta bilimci olarak nitelendirilen yorumu özellikle ön plana çıkarmaktadır. Bilimsel yorumun sıklıkla ifade edilmese de temel gayreti dinî bir açıklanım ya da örneğin teistik bir implikasyona veya akıllı dizayn, tasarım gibi sonuçta bir yaratıcı kudretin faaliyetine giden bir yoldan sakınma olarak tebarüz etmektedir. Bu durum ise amacın araç olan dile yüklediği ikincil bir duruma yol açmakta ve bilim dili özellikle de evrim teorisi alanında din olgusuna ve inanca karşıt ya da rakip bir idealite konumuna indirgenmektedir.

Yukarıdaki kozmik süreçlerle ilgili ne tür bir dil geliştirmemiz gerekecektir. Darwinici kuram bu tür verilerin zihin tarafından akıllı dizayn, yaratılma, hedeflilik gibi anlamlarla yorumlanmasına karşıdır. Kurama göre bu tür bağıntılar yerine totolojik açıklama revize edilmelidir. Örneğin Bostrom' a göre bu tür durumlar gözlemcinin seçiciliği etkisinden kaynaklanmaktadır. "Bir göldeki en küçük balığın büyüklüğü ne kadardır? Altı inçten daha büyük yüz tane balık tuttuğumuzda ve eğer sizin ağıңыз daha küçük balık yakalayamıyorsa bu gölde altı inçten daha kısa balık olmadığını delilidir" (Bostrom, 2002: 1). Görüleceği gibi ağıımıza göre balık tutma metaforu ile karşı karşıyayız. Üstelik ne bilim dili ne de felsefi dil bu totolojiden kurtulamayacak bir konumdadır. Böylesi bir yaklaşım aslında bir sonuçtur. Çünkü gerçeklik bir kere oluşturulan dilin göreceliğine mahkûm edildiğinde tüm göreceliklerin herkesin yüzüne vurulması hedef değil sonuç olacaktır.

E-Genetik Paradoksinin Meydan Okuyuşu

Genetik alanında ortaya çıkan yeni gelişmeler evrim kuramının kozmolojik alanda uygulanmasında hangi bilimci uygun dilin üretilebileceği sorununu daha da ileri bir düzeye

taşımaktadır. Örneğin gürültü bağışıklığı genetik kodunun incelenmesi oldukça enteresan bilgilere ulaşmamıza neden olmaktadır. Buna göre “genetik kodun farklı seviyelerdeki mutasyonların etkilerine direnci optimize edilirken kod mutasyonlar tarafından tahrik edilmekte ve böylece yeni kod açığa çıkmaktadır. İşte bu biyolojik koşullar öncesinde üretilebilmiş en iyi genetik kodlama otomatıdır”(Cullmann ve Labouygues, 1983: 9). Cullmann ve Labouygues’in prebiyolojik dönem otomatı olarak isimlendirdikleri bu genetik veri depolama özelliği biyoloji öncesi dönemin sonrası dönem için uygun bir altyapı hazırladığını göstermektedir. ShCherbak ve Makulov adlı genetik araştırmacılarına göre ise bu biyoloji öncesi dönemde gerçekleşen mutasyon DNA’nın zaten yalnızca kalıtsal değil aynı zamanda biyolojik olmayan bilgiyi yeryüzünde depolamakta olduğunu göstermektedir.

Örneğin bu yolla daha küçük kapasitede fakat daha güçlü bir gürültü bağışıklığı geni oluşmaktadır. Genomiye göre genetik kodun eşleme haritası RNA kodları ve aminoasitler arasında esneyen bir yapıdadır. Bu rahat yapı kodun yapay olarak değişmesine izin vermektedir. Fakat kod bir kere bağlandı mı tüm kozmolojik zaman skalasında değişmeden kalabilmektedir. Bu bilinen en dayanıklı yapıdır. Bu nedenle de o sıra dışı güvenilir bir bilgi depolamayı göstermekte ve üstelik biyolojik ve termodinamik gereklere uygunluğu ile de; bu bilginin akıllı bir imzaya ait olduğunu sunmaktadır.

Dünya dışı yaşamın kökenine ilişkin gerçek senaryoyu bize sunmaktan oldukça uzak olmakla birlikte, onun kasıtlı olarak tohumlandırıldığı önermesi devre dışı bırakılmaz. İstatiksel olarak güçlü zekâ benzeri bir sinyalin genetik kodda bulunması böylesi bir senaryonun test edilebilir sonucudur. Bu durum ise tıpkı SETI istasyonunun 1977 uzayda tespit ettiği radyo frekansına benzer şekilde genetik kodlarımızda kozmolojik dönemlerden kalma sinyal kodların varlığını tespit etmektedir(ShCherbak ve Makulov, 2013: 228). Görüldüğü gibi genetikçiler çok güçlü yapısı ile genetik konumuzun bilgi depolamayı ve aktarmayı hedeflediğini düşünmektedirler. Bu kompleks sarmalın oluşumu yapılan hesaplamalarda oldukça eski tarihlere uzanmakla kalmayıp evrenin bilinen ve sonra açığa çıkabilecek tüm yasalarına uygun bir yazılım olarak geliştirilmiş olduğu için bir zeka ilişkisi kurulmaktadır.

Evrim bilimcilerden kimi yorumlara göre bu dikkate alınması gerek tehlikeli bir yaklaşımdır. Üstelik araştırmacıların Kazak olduğu ve Kazakistan’ın da %70 Müslüman olduğu göz önüne alındığında yakında genetik kodların Arap rakamları ile ifadesi ile bile karşılaşabiliriz. Bu tehlike nedeni ile Darwinist’lerin hızlıca bu yeni durumu karşılayacak dili geliştirmeleri gerekmektedir (<http://www.evolutionnews.org>).

Sonuç

Sonuç olarak bilim dilinin oluşmasında yeni bilimsel gelişmelerin ortaya çıktığı 17. yüzyılın felsefi – toplumsal ve politik zeminin oldukça belirleyici bir etkisi vardır. Özellikle günümüze kadarki süreçte etkin oluşu ile bilimsel dilin incelenmesinde evrim teorisi oldukça etkin bir örnektir. Teori aracılığı ile oluşturulan yeni bilim dili, salt bilimsel verilerin kuramsal ifadesi olmaktan öte din kaynaklı ya da felsefe kaynaklı yaklaşımları devre dışı bırakacak bir tavrı önelemiş olduğunu söyleyebiliriz. Bize göre kuramın bilimsel bir totoloji görünümünde olmasının ve gerçek bir açıklama içermekten kaçınmasının da nedeni budur. Kuramcılara göre tıpkı Kopernik öncesinde dünyanın güneşin etrafında döndüğü gözlemi gerçek sanılırken; bu sanı yıkıldığı gibi, yaratıcı tanrı düşüncesi de Darwin ile birlikte yıkılmıştır. Oysa Darwin’den önce Kopernik devriminin din’i ve toplumsal yaşamdaki etkisi Ortaçağ Hıristiyan dünyasındaki devri Katolik kilisesinin yörüngesinden çıkarıp kutsal kitabın hermenötik yorumu etrafında bir devre transfer etmiştir. Protestan ağırlıklı kıta Avrupa’sında sanayi devriminin gidişatının bu transferle belirlendiğini söyleyebiliriz. Darwin’in kuramı ise bilimsel gelişmeleri maddi gerçeklik algısına dayalı bir dil oluşturmada kullanarak asıl devrimsel etkisini literal alanda gerçekleştirmiştir. Bu literal değişiklik paradoksal gerçeklik dilinin totolojik önermeye indirgenmesi ve yer yer bu indirgemenin retorik düzleminde ilerlemesi olarak ortaya çıkmaktadır.

Genetik biliminin parçacık fiziği ve yüksek matematikle birleşmesi yeni fırsatları da beraberinde getirmektedir. 0-1 li bir mantıkla düşünüyoruz. Oysa hammademiz 0-1-2-3'lü mantıkla oluşturulmuş. Bilim dilimizi ve bilincimizi bu dizilimize göre yenileyebilirsek makro ve mikro sistemleri birleştirebilecek formülü bulabileceğiz. Eğer genetik bilimindeki gelişmeler ışığında kodumuzun dünya dışı bir alandan geldiği yaklaşımı güç kazanırsa bu durum tıpkı Kopernik ve Darwin'in meydana getirdiği etkiye benzer bir bilimsel devrime yol açacaktır. Genetik kodumuza eşleşme ile etkiyen olası zekâlar düşüncesi en azından bizi evrende şimdilik içinde bulunduğumuz totolojik yalnızlıktan kurtarır gözükmektedir.

KAYNAKÇA

- Alberts Bruce, Alexander Johnson, Julian Lewis Martin Raff, Keith Roberts, Peter Walter (2008), *Molecular Biology of The Cell*, Garland Science, Taylor and Francis Group, New York.
- Agassi Joseph (1973), "Anthropomorfism in Science" *Dictionary of the History of Ideas: Studies of Selected Pivotal Ideas*, ed., P. P. Wiener, New York: Scribner, s. 87-91.
- Bostrom, Nick (2002), *Anthropic Bias: Observation Selection Effects in Science and Philosophy*, New York and London: Routledge.
- Bulhof I.N. (1980), *Wilhelm Dilthey: A Hermeneutic Approach to the Study of History and Culture*, Berlin/Heidelberg: Springer.
- Bulhof Illsa N. (1992), *The Language of Science: A Study of the Relationship Between Literature and Science in the Perspective of a Hermeneutical Ontology; with a Case Study of Darwin's The Origin of the Species*, Leiden: Brill.
- Carr Bernard J. (1990), "On The Origin, Evolution, and Purpose Of The Universe", *Physical Cosmology and Philosophy*, ed. John Leslie, New York: Macmillian Press.
- Carr Bernard J. (2007), *Introduction and Overview*, ed., Bernard Carr, Cambridge University Press.
- Carter Brandon (1990), "Large Number Coincidens and The Anthropic Principle in Cosmology" *Physical Cosmology and Philosophy*, ed., J. Leslie, New York: Macmillian.
- Chaisson Eric J. (2002), *Cosmic Evolution: The Rise of Complexity in Nature*, New York: Harvard University Press.
- Cullmann Georges, Jean Michel Labouygues (1983), "Noise immunity of the genetic code", *Biosystems*, Vol., 16, Issue 1, 1983, s. 9-29.
- Darwin Charles (2004), *The Descent of Man*, London: Penguin Boks.
- Darwin Charles (2010), *The Origin of Species*, Seattle: Pasific Publishing Studio.
- Davis J. Jefferson (1987) "The Design Argument, Cosmic 'Fine tuning and The Anthropic Principle" *International journal for Philosophy of religion*, no. 22, s. 139-150.
- Dick Steven J. (2005), Strick James Edgar, *The Living Universe: Nasa and the Development of Astrobiology*, Rutgers: Rutgers University Press.
- Dicke R.H., (1979), P. J. E. Peebles, 'The Big Bang Cosmology-Enigmas and Nostrums', S. W, Hawking, W. Israel, *General Relativity*, Cambridge: Cambridge University Press.
- Gilson Etienne, *God and Philosophy* (2002), New Hawen: Yale University Press.
- Grenz Stanley J. Roger E. Olson(1993), *20th-Century Theology: God And The World In a Transitional Age*, Nottingham: Inter-Varsity Pres.
- Guth Alan (1997), *The Inflationary Universe: The Quest for A New Theory of Cosmic Origenes*, Massachusetts: Perseus Books.
- Hawking S. W., (1974), "The Anisotropy of The Universe at Large Times", *Confrontation of Cosmological Theories with Observational Data*, ed. M.S. Longair, Dordrecht: Reidel, s. 283-286.
- Henderson Lawrence Joseph (1970), *The fitness of the environment: an inquiry into the biological significance of the properties of matter*(1913), Gloucester, Michigan: P.Smith.
- John Gribbin, *Genesis* (1981), New York: Delta Press.
- Leslie John III. (1993), "Anthropic Principle, World Ensemble, Design", *American philosophical Quarterly*, vol., 9, no, 2, October, s. 141-151.
- Murphy George L. (1989), 'The Man for Whom the World was Made' *Touchstone*, vol., 3, fall, s. 11-14.
- Peacocke Arthur (2001), *Paths from Science Towards to God*, Oxford: Oneworld.
- Popper Sir Karl Raimund, David Miller (1983), *A pocket Popper*, London: Fontana Press.
- Rees Martin (2007), "Cosmology and The Multiverse", *Universe or Multiverse*, edited by Bernard Carr Cambridge University Press.
- Rosenzweig Michael L (2002), *Species Diversity in Space And Time*, Cambridge University Press.
- ShCherbak Vladimir, Maxim A. Makukov (2013), "The Wow! Signal Of The Terrestrial Genetic Code" *Icarus*, Vol., 224, Issue 1, May 2013, s. 228-242.
- Thiher Allen (1997), *The Power of Tautology: The Roots of Literary Theory*, London: Associated University Press.
- Tyson N.Degrass (2004), *D.Goldsmith, Fourteen Billion Years of Cosmic Evolution*, New York: Norton Company.
- Weinberg Steven (1993), *The First Three Minutes*, New York: Basic Books.
- Weinert Friedel (2009), *Copernicus, Darwin and Freud: Revolutions in the History and Philosophy of Science*, Chichester: John Wiley and Sons.
- Wittgenstein Ludwig (2001), *Tractatus Logico Philosophicus*, New York: Routledge and Kegan Paul.

İNTERNET KAYNAKLARI

- <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0303264783900229> (04-2013).
- <http://www.sciencedirect.com/science/article/pii/S0019103513000791> (04-2013)
- <http://www.britannica.com/EBchecked/topic/360609/Thomas-Robert-Malthus> (04-2013)
- <http://oxforddictionaries.com/definition/english/scientific%2Bmethod?q=scientific+method>, (04-2013)
- www.superstringtheory.com (04-2013)
- http://www.evolutionnews.org/2013/03/a_wow_signal_of069941.html(04-2013)